

[Nathalie Lind.]

margenen, ved kursiveret skrift eller på anden måde, at tilkendegive, at her er der ændringer. Jeg har i hånden skrevet de forskellige steder og kan gerne videregive det til ministeren, men det er jo ikke det, det drejer sig om.

Jeg vil også sige, at jeg synes, det har hjulpet, selvfølgelig, at man nu har fået mulighed for en sammenligning med de nugældende bestemmelser, ikke alene i kapitel 71, men vi må også i retsudvalget bede om at få en opslags-tavle eller en henvisningsliste til betænkningens enkelte paragraffer. Arbejdet er meget tungt rent teknisk med at komme igennem disse ting. Der er måske også andre måder, hvorpå man kunne lætte arbejdet for os her i tinget. Jeg synes i hvert fald ikke, at den form, dette tunge lovstof har fået, er heldig. Det gælder f. eks. den måde, det er præsenteret på i bemærkningerne, hvor man også anvender en ændret nummerering. Det kan jo være ligegyldigt, om der står 1° eller 1), men det letter ikke oversigten, og det gør det tungt at få et indblik i stoffet.

Jeg opfordrer varmt til, at man i justitsministeriet overvejer disse ting, således at vi folketingsmedlemmer kan samles om det væsentlige, at arbejde med stoffet, og ikke skal bruge vores tid på at finde frem til det på grund af tekniske vanskeligheder.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Heller ikke jeg skal ved denne lejlighed gå i detaljer, da der jo er tale om en genfremsættelse, men henvise til, hvad jeg sagde ved første behandling den 31. marts i år – det er Folketingstidende 1975–76, sp. 8070 ff. – både om de positive ting, som der er mange af i forslaget, og om de punkter, hvor fremskridtspartiet har mere kritiske holdninger.

Der er dog to ting, jeg gerne vil drage frem i dag. Det, der som nævnt især var anstødsstenen ved førstebehandlingen i marts, var den foreslåede formulering af § 733 om udelukkelse af en forsvarer. Nu er der sket en vis præcisering af, hvornår en forsvarer kan udelukkes i sager, som angår statens sikkerhed. Det er måske nok en forbedring af forslaget, men tilbage står den generelle udelukkelsesgrund i § 733, 1. punktum, som fortsat vil være en anstødssten under udvalgsarbejdet.

Mit parti mener ikke, at de nugældende habilitetsregler og den nuværende udformning af § 733 har vist sig overhovedet at være mangel-

fulde eller uanvendelige for domstolene. Udelukkelse af en forsvarer er jo noget, der kun er forekommet i ganske enkelte tilfælde i årenes løb, og det har vel at mærke været så klare tilfælde, at den hidtidige regel har været fuldt tilstrækkelig og fuldt ud brugbar, uden at det har givet anledning til større diskussioner eller større kontroverser.

Jeg mener heller ikke, at der hverken i bemærkningerne til lovforslaget eller under det udvalgsarbejde, der blev indledt i foråret, er fremdraget ét eneste eksempel på tilfælde, hvor den hidtidige formulering har vist sig at være mangelfuld. Derfor mener jeg heller ikke, der er nogen grund til at ændre bestemmelsen.

Den formulering, som nu foreslås, er uklar, bl. a. fordi den kan tolkes, som om en forsvarer har en pligt til at medvirke til en sags opklaring. Det bør slås fast med syvtommersøm, at en forsvarer har ikke nogen pligt til at medvirke til en sags opklaring. Hvis en forsvarer og en tiltalt kender realiteterne om den forbrydelse, tiltalte er anklaget for, men det tjener tiltaltes interesse bedst ikke at udtale sig i retten, ja, så må forsvareren naturligvis råde tiltalte til ikke at udtale sig uden at risikere, at loven er formuleret sådan, at den ligesom kan åbne mulighed for at sætte ham fra forsvarerhvervet med den begrundelse, at hans medvirken ikke er forsvarlig af hensyn til sagens opklaring. Den mulighed giver den formulering, der foreslås. Det vækker ubehagelige minder om forhold, som jeg er overbevist om at hverken justitsministeren eller andre ønsker at åbne mulighed for her i landet.

Derfor havde det nok været klogest, hvis ministeren helt havde frafaldet sit forslag om at indsætte denne nye bestemmelse i loven.

Der er en ting mere, jeg gerne vil drage frem også denne gang. Det er spørgsmålet om de hyppige og lange varetægtsfængslinger. Det kan overraske, at ministeren ikke har stillet forslag om indførelse af en absolut frist for varetægtsfængslingens længde. Det må selvfølgelig erkendes, at indførelsen af en sådan fast maksimumsgrænse har været diskuteret i forarbejdet til retsplejeloven, hvor man forkastede tanken, men jeg bør nok føje til, at det var i 1890'erne, man forkastede tanken.

I det trekvarte århundrede, der er forløbet, har en meget lang række af civiliserede nationer indført regler om maksimumsgrænser for varetægtsfængsling eller andre regler, som beskytter mod overdreven anvendelse af varetægt. Det